

UVOD

Ko je oktobra l. 2004 sv. oče Janez Pavel II. razglasil leto sv. evharistije, mi je prišlo na misel, da bi zabeležil nekaj svojih izkustev o sv. evharistiji iz zadnjih 32 let svojega duhovništva. Na praznik sv. Treh kraljev, 6. januarja 2005, me je med mojo osebno jutranjo molitvijo Sveti Duh jasno in določno navdihnil: „**Piši; piši o Jezusu, živem Gospodu v sv. evharistiji!**“ Tako sem si drznil napisati to knjižico. V njej ne gre za načrten teološki pouk o sv. evharistiji, kot ga je mogoče najti v drugih knjigah, ampak je v njej živa izkušnja mojega Jezusa v sv. evharistiji. Bralcu naj bi knjižica pomagala rasti v veri v živega Gospoda v sv. evharistiji.

Ko sem s starši hodil v svojo farno cerkev k sv. maši, sem vedno občutil globoko spoštovanje in čudenje ob pogledu na duhovnika, ko je povzdignil Kristusovo telo in kri in so vsi ljudje v cerkvi glasno rekli „moj Gospod in moj Bog“. V predkoncilskem času je bil to edini trenutek, ko smo lahko videli Kristusovo telo in kri, saj je bil duhovnik med maševanjem vedno obrnjen k oltarju. Ko sem bil star štiri ali pet let, sem vprašal mamo, zakaj pri posvetitvi in povzdigovanju vsi ljudje klečijo in sklonijo glave, ko rečejo „moj Gospod in moj Bog“. Odgovorila je s preprostimi besedami: „*To je najpomembnejši del maše, ko se kruh in vino po Svetem Duhu in mašnikovih besedah spremenita v Kristusovo telo in kri.*“ Dodala je: „*James, duhovniki so veliki, ker z eno samo besedo prikličejo na oltar živega Jezusa.*“ Od takrat naprej sem še raje

s starši, brati in sestrami hodil k sv. maši. Na duhovnike sem gledal z velikim spoštovanjem in strahom – morda kot na čarodeje ali čudodelce. Z velikim hrepenenjem sem pričakoval svoje prvo obhajilo. Morda so prav tedaj v moje nežno srce padla semena mojega duhovniškega poklica.

Moj oče je umrl 14. decembra 1954. Otroci smo skupaj z materjo vsak dan zgodaj zjutraj ob pol šestih šli h gregorijanski maši, ki jo je za očeta daroval Fr. Joseph Madiath; bil je star in upokojen in je bival v župniji. Iz radovednosti sem nekoč vprašal mamo, zakaj se te maše nepretrgoma darujejo za mojega očeta. Odgovorila je, da bo prišel oče v nebesa le, če se bodo zanj darovale maše. Očeta sem zelo ljubil, njegova smrt in ločitev od njega sta bila zame velika izguba in žalost; na vsak način sem ga hotel imeti v nebesih. Zato sem se v tisti nežni dobi odločil postati duhovnik, da bom lahko daroval mnogo maš in spravil očeta v nebesa! Od takrat sem vsak dan molil, da bi postal duhovnik. Če oče takrat ne bi umrl, jaz morda ne bi postal duhovnik. Bog dela dobro celo iz zlih in negativnih dogodkov. „**Sicer pa vemo, da njim, ki ljubijo Boga, vse pripomore k dobremu, namreč njim, ki so bili poklicani po njegovem načrtu**“ (Rim 8,28).

Bogu se zahvaljujem, da sem 23. aprila 1973 postal duhovnik reda Misijonarjev sv. Frančiška Saleškega in da me je poklical v službo oznanjevanja in zdravljenja; v tej službi sem imel mnoge in različne izkušnje o živem Jezusu v sv. evharistiji. Imam dar zdravljenja ljudi in videl sem mnoga ozdravljenja in čudeže, ko sem polagal roke na bolnike in zanje molil. **TODA VIDEL SEM ŠE VEČ OZDRAVLJENJ IN ČUDEŽEV, KI SO SE ZGODILI OB NAVZOČNOSTI SV. REŠNJEGA TELESA MED SV. MAŠO ALI MED ČEŠČENJEM SVETEGA ZAKRAMENTA.**

Ko sem nedavno pridigal na karizmatičnem shodu v kraju Charis Bhavan, v zelo znanem karizmatičnem centru za duhovno obnovo, ki sem ga ustanovil l. 1989 v Kerali v Indiji, so ljudje želeli, da bi bil jaz vsak dan glavni maševalec pri somaševanju. Rekli so: „Oče, tukaj smo po vašem darovanju sv. maše in pridiganju o sv. evharistiji pomnožili vero v resnično Jezusovo prisotnost v sveti evharistiji.“ Take izjave sem slišal od mnogih udeležencev pri duhovnih obnovah.

Katekizem katoliške cerkve začne poglavje o evharistiji takole: „Evharistija je vir in višek krščanskega življenja. Drugi zakramenti, kakor tudi vsa druga cerkvena opravila in dela apostolata, so v tesni zvezi s sv. evharistijo in so nanjo naravnani. Presveta evharistija namreč obsega ves duhovni zaklad Cerkve, Kristusa samega, naše velikonočno Jagnje.“ Evharistija je zakladnica in zaloga mnogih in različnih blagoslovov, ki se zlivajo na vernike, ker je kruh življenja (Jezus), ki je prišel iz nebes (prim. Jn 6,35). V tem kruhu Jezus biva naprej telesno navzoč, da izžareva svojo moč, da ozdravlja, da osvobaja in da posvečuje vernike. Resnično in osebno srečanje z živim Jezusom je omogočeno pri sv. obhajilu, ko vernik postane eno z Jezusom. „***Kajti moje meso je resnična jed in moja kri resnična pijača. Kdor je moje meso in pije mojo kri, ostaja v meni in jaz v njem***“ (Jn 6,55–56). S prejemom Kristusovega telesa in krvi pri sv. obhajilu je človekova žeja po Bogu odžejana in lakota po Bogu utešena. Takrat človek izkusi odrešenje in blaženost, ki ju je Jezus prinesel na svet.

Ali resnično verjamemo temu, kar nas Cerkev in Svetopismo uči o evharistiji? Ali zares verjamemo, da sta pri daritvi sv. maše Jezusovo telo in kri z dušo in božanstvom navzoča pod podobo kruha in vina? Ali verjamemo, da je

to najodličnejši način, kako v našem življenju srečati živega Boga? Ali smo sposobni potrditi svojo vero v evharistijo kakor skupaj z drugimi apostoli Peter, ko je ob koncu evharističnega nagovora izpovedal: „*Ti imaš besede večnega življenja in mi trdno verujemo in vemo, da si ti Sveti, Božji.*“ Tisoči navzočih so Jezusa nehali poslušati in mu slediti, rekoč: „*trda je ta beseda, kdo jo more poslušati*“, ko so slišali njegovo besedo „*moje meso je resnična jed in moja kri resnična pijača*“ (prim. Jn 6,55–69).

V tej knjižici skušam opisati nekaj pričevanj in izkušenj o sveti evharistiji, ki jih pogosto navajam pri svojih duhovnih obnovah, da bi v ljudeh vzpodbudil vero v živo Jezusovo prisotnost v sv. evharistiji. Ne spuščam se v diskusije o resnični Jezusovi prisotnosti, kot so „transsubstanciacija, transsignifikacija, transfinalizacija ali consubstanciacija“; saj neomajno zaupam in doživljam, ko izrečem pri svoji maši besede „to je moje telo in to je moja kri“, da se kruh in vino dejansko spremenita v Kristusovo telo in kri. Ne maram si razbijati glave z dlakocephskimi teološkimi diskusijami in dokazi, ki običajno v srcih vernikov povzročajo dvome in zmedo. Beseda evharistija pomeni „zahvaljevanje“. Izrabim priložnost, da se Bogu zahvalim za svojih trideset let službe oznanjevanja. Februarja 1. 1975 sem prvič vodil karizmatično obnovo v katoliški cerkvi v kraju Mamboed, v nadškofiji Changanachery, Kerala, v svojem maternem jeziku „malayalam“. To je bila prva karizmatična obnova v tem jeziku. Globoko sem hvaležen Fr. Florianu Parthu, ki je moj sobrat in prijatelj v duhovniški službi in stalen navdihovalec pri mojem oznanjevalnem delu, posebno v Avstriji. On je prebral celotno besedilo in popravil, kar je bilo potrebno, ter napisal

predgovor. Zahvaljujem se Gaby, v zadnjih letih moji stalni spremljevalki v službi oznanjevanja; popravila in napisala je rokopis in ga oblikovala v knjigo. Zahvaljujem se tudi prevajalcem, kot so Ksenija Abramović, Sylvie Gazeau, Lucy Pregel, tiskarjem mojih knjig Joy in Thankamma pri založbi Matha Prints. Naj jih Gospod Jezus vse blagoslovi. Naj bralci te knjige napredujejo v veri v živega Gospoda v sv. evharistiji in naj bodo deležni mnogih blagoslovov, ki jih je Jezus prinesel temu svetu in njim s svojo smrtjo in vstajenjem. Knjigi dajem naslov „Dotaknil se me je ter me ozdravil“, kajti mnogi z menoj vred so ozdraveli in pridobili zdravje, ko so se dotaknili živega Gospoda v sv. evharistiji.